
MICHAL HVORECKÝ

WILSONOV

MARENČIN PT

Michal Hvorecký

Wilsonov

Michal Hvorecký

WILSONOV

MARENČIN PT

© Michal Hvorecký, 2001, 2006, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Tomáš Machek, Side2, 2015
Design © Katarína Marenčinová, 2015
500. publikácia, 2. upravené vydanie

ISBN 978-80-8114-549-0

NAJHORŠÍ ZLOČIN VO WILSONOVÉ

I

Noc z 2. na 3. februára 1923 sa vo Wilsonove začala hustým snežením. Tuho mrzlo. Tma zosinavela. Dvadsaťosemročný policajný poručík Jozef Eisner sa o pol tretej ráno pokúšal bežať vyprázdneným mestom, no cez čerstvé záveje popri rohoch domov sa dalo ledva brodiť. Hoci mal novú zelenú zimnú uniformu, oziabalo ho, štipali ho líca aj pery.

Z času na čas sa popri ňom prehnala drožka alebo malý sedan fordka. Husté vločky pohlcovali posledné stopy nočných chodcov. Eisner nadával na ohlasované oteplenie a tlačil sa čo najbližšie k vysokému múru, nažlto osvetlenému plápolajúcou plynovou lampou. Cesta zo zborového veliteľstva na Vámbéryho ulici mu už zabrala vyše dvadsať minút. Prešiel popri romantickej budove synagógy na Rybnom námestí a zamieril k Schlossbergu, štvrti lodníkov, mlynárov a remeselníkov. Za mútnosivými kontúrami krivých striech sa rozprestierala zahmlená imaginárna krajina oblohy. Svetlá v nízkych domoch už dávno pozhasínali. Nikde nikoho.

Chodník vedúci hore od Judengasse bol strmý ako schodište, rútil sa vpred v stúpajúcej krivke a v perspektíve sa zmenšoval do tmavej škáry. Prázdny uličkami nad Vödriczou sa hnal vietor, ktorý pred sebou miesil, prevracal a trápil sneh zamierajúci od blaženosti. Eisnera boleli oči. Okuliare mu boli nanič, no bez nich zasa takmer nič nevidel. Šliapal po úpäti hradného kopca cez úzke uličky, tmavé zákutia a malé

námestia. Tmavé kulisy zaplnili stony víchra, svišťanie a zavýjanie. Pri stúpaní po klzkých mačacích hlavách sa celý spotil. Striaslo ho chladom a horúčavou zároveň. Zakrútila sa mu hlava. Na chvíľu zastal.

Ďalej už neboli nijaké domy. Tam hore na úbočí, na nápadnom rovnom mieste, stála Leopoldova brána, ktorá toto miesto preslávila. Netušil, prečo niekto zavolať políciu práve sem. V prísвите lúčov, zavesených nad tehlovými klenbami oporných stien, vyzerala snová ulica popolavo.

Namáhavo dýchal a kráčal ľadovou triesťou ďalej. Dokonca kúsok pobehol. Obočie mu posiali ľadové iskričky. Metelica ho oslepovala a všetko pred očami sa mu roztancovalo. Rozkašľal sa. Nad sebou uvidel špirálovité schodisko. Z takejto blízkosti sa hrad so štyrmi vežami zdal obrovský. V pekle nevyspytateľného chladu pôsobil ako príznak.

Len stále ísť! Čo najrýchlejšie! Strieľne po jeho ľavici mali vo výklenkoch krížové mreže. Pod nohami zavrzgal sneh. Zdalo sa mu, že v dialke pred sebou začul kroky. Zastal a započúval sa. Bol to iba poryv premenlivého vetra. Naokolo sa rozprestierala modrosivá temnota. Aké desivé ticho! Človek si mohol myslieť, že zostal sám s trblietavým snehom. Koruny stromov sa s praskaním kývali.

Keď sa týmto priestranným a zanedbaným miestom rozľahol ženský výkrik, Eisnera chytil des. Nik iný ho nemohol počuť. Široko-ďaleko žiadna ľudská a možno ani nijaká iná živá bytosť. Premkol ho meravý pocit samoty. Chvíľu vôbec nedokázal reagovať. Také čosi ešte v službe nezažil. Uprel oči na hrad, groteskný a neskutčný. Niekde odtiaľ to prišlo.

Spomínal si na výcvik. Čo treba v takejto chvíli robiť? Rozochvel sa od nepokoja a úzkosti. To určite nie! Od nervozity sa mu roztriasli prsty. Konať! Nemyslieť, ale konať, rozpamätal sa. Vtedy už zo všetkých síl bežal vpred.

V temnej hĺbke nič podozrivé nevidel. Neďaleko však zreteľne začul kroky. Bleskovo tam zamieril. Z beztvarej hmoty naozaj vystúpili nejasné kontúry človeka. Tajomná tmná postava sa rútila smerom k hradnej skale. Chorobná fantázia by mohla zapochybovať, či išlo o ľudskú bytosť.

„Stoj! Zastav sa!“ kričal Eisner. Odpovede sa nedočkal, preto sa hnal, ako len vládal. Bol to statný mladý policajt. Oproti unikajúcemu mužovi – pretože to zjavne nemohla byť žena – však musel pôsobiť ako celkom drobný a pomalý.

Neznámy pred ním mu pripadal ako obor. Plášť za ním divoko vial. O chvíľu už chlap liezol dolu, priamo ku kúriám a Wasserthurmu v štvrti Zuckermandel. Klesal veľmi rýchlo.

Zadychčaná Eisner konečne dobehol na okraj skaly. Nasadil si okuliare, ale pozrieť do tváre muža, ktorý sa stratil v chumelici, už nestihol. Nadával si za váhanie a pomalosť, keď sa opäť ozval príšerný výkrik. Bol síce tichší ako prvý, no ešte zlovestnejší. Eisnera prinútil opäť k behu, tentoraz priamo tam, kam ho z nočnej služby odvolali. K Leopoldovej bráne, pretože práve spod klenby vychádzali tie strašné, zúfale zvuky.

Očami premeriaval tmavomodrú temravu a múr, no nič nezvyčajné si nevšimol. Obrovskú žalostnú oblohu zakrývalo mravenisko vložiek. Medzery medzi skalami vyzerali ako bezodné čierne jaskyne. Potom

mu zrak zletel na rozmazanú potemnenú architektonickú panorámu mesta a schátraného Schlossgrundu. Akási iná farba tmy už bola predzvesťou blížiaceho sa úsvitu. Vietor syčavo pískal. Snežilo hustejšie. Z tekutej hmly sa nechcel vynoriť nijaký obraz.

Mal také rozdrásané nervy, že sa mu v hlave z útržkov skladali morbidne fantázie. Chodil hore-dolu. Rozbehol sa. Kúsok sa vrátil a pátral ďalej. Čo ak sa mu to len zdalo? Tie zvuky možno spôsobil víchor.

Ale čo tá postava? Nebolo sa to náhodou naopak – že on na smrť vystrašil neznámeho muža? Čo by však tu slušný človek uprostred noci v takom nečase robil?

Eisner zostal stáť. Podupával premrznutými nohami. Ladvý vzduch mu upokojoval horúce čelo. Možno to bol iba zlý žart. Nejaký trik, na ktorý vo vystrašení naletel. Pripadal si smiešny. Vydal sa dolu zrazom popri kamenných rozvalinách. Opäť sa mu zahmlili okruhle sklá. V hlbokom vrecku kabáta nahmatal mokrú vreckovku, aby si utrel okuliare. Na hranici vnímania postrehol nepatrný biely pohyb niekde pod sebou. Sklopil zrak a vtedy ho nečakane ovalil strach takej intenzity, až sa mu z hrdla vydral krik, húkavé zavytie hrôzy.

Neopísateľné, nemysliteľné zdesenie spôsobilo, že keď ju zbadal, zrak sa mu rozjasnil. Nedokázal od nej odtrhnúť oči. Bola vysoká a dlhé hrdzavé vlasy mala rozpustené. Nad jemne rezanou tvárou sa klenulo široké biele čelo. Drobná ostrá brada tvorila presnú líniu s mierne vystúpenými lícnyimi kosťami. Na krátkom štíhlom nose sa lámal mihotavý tieň. Na hladkej pleti jej pehavých líc sa topil sneh.

Zovretá belostná dlaň dievčaťa sa odrazu otvorila, odhalila štyri štíhle dlhé prsty a znehybnela. Eisner

zmeravel. Nezmohol sa na slovo. Sneh po chvíli vytvoril na tvári neznámej tenkú, takmer priesvitnú bielu vrstvu. Pozoroval jej krásu. Potom prekonal strach, stiahol si kožené rukavice a konečne sa pohodeného tela dotkol.

II

Nepodarilo sa mu nahmatať jej tep. Nadvihol viečka a uvidel len belmo. A potom sa bezhlavo hnal späť na komisariát, aby zavolať pomoc.

Pri strmhlavom behu dolu cez vinohrad spozoroval čosi ešte strašnejšie ako smrť, ktorú možno aspoň pochopiť. Obrisy nadľudskej postavy. Mihla sa popri domčekoch, pritisnutých až k skalnému bralu, kde sa v jednej izbe tisli aj tri rodiny najchudobnejších obyvateľov Wilsonova. Eisner zapochyboval, či je pri zmysloch. Muž v čiernom kabáte nezmizol. Medzičasom sa presunul až na breh Dunaja. Práve sa prehupol ponad nízke zábradlie.

Eisner sa napriek hrôze vyrútil za ním. Bol na hranici úplného vyčerpania, ale na tom nezáležalo. Aspoň pre ňu teraz musí vládvať, prikazoval si. Preskočil vysoký násyp električky a uháňal.

Keď dorazil na nábrežie, nikoho nevidel. Nad bahnistým brehom rieky viseli dlhé mihotavé tiene. Tma puchla, nadúvala sa. Vzduch bol presýtený hnilobou. Krátko zapišťali zo spánku vyrušené potkany. Z kalnej vody stúpala vlhkosť. A práve tam ho znova zbadal.

Nech to na začiatku 20. storočia znie akokoľvek neskutočne, tajomný muž, otočený chrbtom k nemu,

chodil po vode, asi štyridsať metrov od brehu. Vzpriamený chvíľami bláznivo poskakoval, potom prešlapoval na mieste. Zasa sa rozbehol. Zodvihol ruky a ukazoval dohora.

Eisner zastal ako prikovaný. Najprv mu napadlo, že jeho zdivočené zmysly vyvolávajú v hlave démonické preludy. Pretrel si zrak. Okolie však vnímal zreteľne. Teraz snežilo redšie a on jasne videl, ako sa postava bez problémov držala na drobných vlnách prúdu naprotiveň všetkým zákonitostiam modernej fyziky.

Nebol slaboch. Vo wilsonovskom policajnom zbore síce slúžil iba druhý rok, no všetci ho poznali ako odvážneho, vzdelaného a inteligentného muža. Do sveta sa zatiaľ nedostal, no počas štúdia na Alžbetínskej univerzite bol svedomitý a vyznal sa v matematike, národopise aj v kriminalistike. O takomto jave však dosiaľ nepočul. Pripadal si ako vo sne, akoby to bola nočná mora, ktorá trvá už príliš dlho a ťaží ešte aj ráno.

Zarazene pozoroval, ako sa vysokánsky muž pomaly otáča k nemu. Zdalo sa mu, že zadul prudší vietor. Nevedel, či tento úkaz je skôr mentálny, alebo optický. Biele vločky sa bezhlavo hnali všetkými smermi. Po hladine sa prehánali tieňohry.

Už ho videl z profilu. Vysoké čelo, úplne biely pretiahnutý nos, rozdvojená široká brada. V chvate skákal raz sem, raz tam.

Obloha sa na okamih rozjasnila. Mesiacom postriebané oblaky v šialenom chvate zašli a opäť sa zjavili. Eisnera prepadol obludný pocit bezmocnosti. Zrazu sa prestal báť.

Automaticky siahol po revolveri Smith & Wesson. Najnovšie opakovacie pištole darovali wilsonovským

policaјtom americkí kolegovia. Vysunul zbraň z puzdra. Natiahol ruku. Nervy sa razom upokojili. Uprel pohľad pred seba. V hľadáčiku sa o zlomok sekundy objavila mŕtvolne bledá tvár s výrazom opičieho úšľabku. Ibaže oveľa bližšie! Eisner viac neváhal. Odistil a bleskurýchlo trikrát po sebe vypálil.

Trafil. Všetkými troma výstrelmi. Zásahy nábojmi s kalibrom tridsaťosem odhodili muža najmenej o dva metre. Zostal však ležať na hladine! Eisner tomu nemohol uveriť. Katastrofické pocity však ani nestihol vnímať naplno, pretože chlap sa vzápätí vzpriamil. Vstal a nemal na sebe ani škrabanec, akoby sa mu vôbec nič nestalo. Kráčal po vode bezočivo suverénne. Rozhadzoval rukami. Chytal sa za brucho. A potom sa začal smiať. Rehotal sa. Chichotal. Hurónsky burácal. Kvílenie mu skrivilo črty tváre do odpornej grimasy.

Eisnera zachvátil najstarší a najsilnejší strach. Mal pocit, že sa dostal na temnú, horšiu stranu kozmického mystéria. Stratil kontrolu nad svojím hlasom. Z hrdla sa mu vydrali ťahavé pazvuky. Drglovala ho triaška. Hrýzol si do pier. Vyhŕkli mu slzy. Bol pripravený na koniec.

Nevedel, aký dlhý čas prešiel, kým sa spamätal. Nič sa však nestalo. Nik sa ho nedotkol, nik ho neoslovil. Keď sa po čase trochu utíšil, na okolí bolo pusto. Neznámy zmizol rovnako rýchlo, ako sa zjavil. Už nevzlykal, no trúchlivých myšlienok sa nie a nie zbaviť. Pod železným mostom sa pomaly sunul Dunaj.

Zamieril po Justiho nábreží popri železnici späť na komisariát. Medzičasom prestalo snežiť. Z vykričaného zábavného podniku Bellevue na Dugonitsovej ulici sa ozýval prenikavý ženský smiech a mužský spev.